

ПРЕДГОВОР

Израда библиографија је важна дјелатност која треба да на једном мјесту прикаже радове оних аутора који су иза себе оставили одређено дјело, како би будућим истраживачима био олакшан рад. Када је ријеч о конкретној библиографији Зорана Милошевића морамо рећи да је тешко установити шта је тачно написао, посебно у различитим листовима (дневним и недјељним), јер сам аутор није водио прецизну евиденцију (ни сам, како је говорио, није вјеровао да ће дјело достићи овај обим, па је сматрао да нема ни потребе да сам чува објављено), а ми нисмо имали довољно времена ни могућности да истражимо листове и часописе у којима је сарађивао. Другим ријечима, ова библиографија је **непотпуна**, јер како

каже сам аутор најмање око 50 чланака објављених у различитим новинама није забиљежено. Ради се о чланцима у „Гласу јавности“, „Гласу Српске“, „Великој Србији“, „Политици“, „Српском Ослобођењу“, „Борби“, „Звону православља“, „Православној истини“ и „Православним дверима“ и другима.

Други проблем је методолошке природе. Наиме, прегледније и корисније библиографије су оне које се раде по тематском принципу. Ми, ипак, нијесмо примијенили овај метод због великог броја радова и тематске ширине. Професор Милошевић се бавио не само социологијом политике, социологијом религије, међународним односима и геополитиком, већ и истраживањем политичких партија, модернизацијом друштва, транзицијом, прије свега српског друштва, као и питањем саме државе. Због тога смо се одлучили да библиографију представимо **хронолошки**, тј. по времену објављивања.

О професору Милошевићу можемо рећи да је веома радан, креативан и радознао. Јово Бајић у приказивање зборника „Анатомија румунске политике“ за „Печат“ написао је „да је познатији у иностранству него у земљи“, а ми би додали да је и признатији у иностранству него у Србији. Хоћемо рећи да је за научни рад награђиван у Русији (три пута), али не и у Србији.

О самом дјелу Зорана Милошевића нећемо ништа говорити, то, свакако, треба да раде други, они који ће истраживати и оцењивати његов рад и допринос. Оно што, свакако, није спорно код професора Милошевића је његова наглашена брига за државу (државотворност) и нацију којој припада, као и свеколико словенство. Другим ријечима, професор Милошевић је словенофил и патриота, национални радник, који и научним методама и научним радом жели да помогне не само свом, српском народу, него и Русима и другим (православним) Словенима. Речено би било очигледније да смо у библиографији навели превод професорових чланака на руски и потом објављених на руским порталима, гдје су по правилу били примијећени, читани и преношени од других електронских гласила.

Што се тиче међународне сарадње, професор Милошевић је успоставио бројне контакте са колегама из Русије, Бјелорусије, Украјине, Словеније и Молдавије. Био је или је још члан редакција научних часописа у Русији: „Вестник Череповецкого

государственного университета“ (Череповец), „Ноосфера“ (Иваново), „Эргодизайн“ (Брјанск) и „Архонт“ (Москва). Посебно добри односи су са коле-гама из Бјелорусије Александром Гронским и Кирилом Шевченком, као и Виктором Мишченком и Павелом Тихомировим из Русије (Новозибков – Брјанска област), што се примећује у тематским, научним зборницима које је приредио професор Милошевић. Хтио је и више, али материјалне прилике, бројне опструкције и само вријеме (његове идеје нису дио владајућег дискурса) у којем ради то је спријечило.

Такође није неважно истаћи да је професор Милошевић несебично помагао да колеге из Србије објављују радове у Русији, Бјелорусији и Словенији (као и обратно). Свакако је врло заслужан, ако не и најзаслужнији што од 2001. године већи број колега из Бјелорусије, Русије, Украјине итд. објављују, како научне радове, тако и монографије у Србији, често и финансијски помажући те подухвате.¹ Сам је, како се види из библиографије, превео 83 научна рада, мада овај податак треба узети са задршком, пошто претпостављамо да се још негде какав превод „сакрио“. Управо захваљујући професору Милошевићу један дио колега из указаних држава је први пут дошао у Србију и учествовао у научним конференцијама, а у слободно вријеме су се упознавали са самом земљом, обичајима и људима.

На крају ћемо нешто рећи и о самом професору. Зоран Милошевић свој животни циклус започео је 22. августа 1959. године у Богатићу (Србија), одакле је кренуо на школовање, прво на Војну академију у Београду коју је завршио 1983. године, а потом и Факултет политичких наука у Загребу, где је 1987. године одбранио магистарски рад „Компаративна анализа садржаја о САП Косову недељника НИИ, ДАНАС и ТЕЛЕКС“. Потом у Српском Сарајеву на Филозофском факултету брани докторску дисертацију „Савремена друштвена доктрина Римокатоличке цркве“.

¹ О томе видети: Роль народной дипломатии в сотрудничестве ученых Сербии, Беларуси и России / Зоран Милошевич. – Донецк : Культура в фокусе научных парадигм, 2021, стр. 39–45.

Радио је у Југословенској народној армији, потом Вишој хемијско-технолошкој школи у Шапцу, да би 2001. године прешао на Институт за политичке студије, где и данас ради. Поред тога радио је и неколико година на Филозофском факултету у Источном Сарајеву, Слобомир П Универзитету из Бијељине (гдје је обављао и дужности декана и ректора) и Европском универзитету у Брчком (где је такође обављао исте дужности). Држао је предавања за постдипломце на државном универзитету у Санкт Петербургу, Факултету Политичких наука Универзитета у Брјанску, Духовној академији из Минска итд. Од марта 2016. године је редовни члан Међународне словенске академије из Москве.

Комисија, коју су основали Удружење књижевника Русије, „Нова књига Русије“ и ИИПК „Ихтиос“, за додјелу награде „Империјалне културе Едуарда Володина“, 2005. године, објавили су да је лауреат за ту годину, у категорији „Словенско братство“ додељен Милошевићу за истраживање „Филозофска мисао светог Николаја Велимировића“. Да напоменемо, награду „Империјалне културе Едуарда Володина“, добила су само три ствараоца из Србије (Марко С. Марковић, Зоран Милошевић и Милован Витезовић). То је уједно и најзначајнија награда коју је добио. Потом је 2008. године од Муниципијалне академије из Москве награђен медаљом Шолохова за свеколики рад. Године 2008. Руски дом му додељује Грамату „због изузетног рада на развијању сарадње између Србије и Русије“. Истовремено, научни чланак „Реформа српског језика Вука С. Караџића и политичке последице“ уврштен је у дјела записана на диску, који се чува у Русији у случају катаклизме, да би посведочио будућим генерацијама, о манипулацији реформама које су разбиле српско-руско језичко јединство.

Неки од научних радова Зорана Милошевића представљају и обавезну или додатну литературу на неколико универзитета у Русији и Белорусији.

Све горе наведено је тек за првих 31 годину рада....

Татјана Вучинић - Маљевић